

Meglepő lesz

Meglepő lesz átlépni a múltba, amíg
a többiek élnek. Szín új és kiváltságos
egyszerre. Bár igyekezetünk őszintesége
megkérdőjeleződik, ha sokat beszélünk
róla, s pátosza, mint a túlcukrozott
kórházi teák, fogyaszthatatlanná válik.
Szerencsésebbek a halottak.
Tizenkét éve szerencséd van.

Imreh András

A KÖLTŐ

Lator Lászlónak

Dél. Hallja a harangot.
Már órák óta ül.
És egyszerre beugrik,
mintegy véletlenül,

hogy is kezdje a verset.
Most megvan a fonál,
elkapta, nem ereszti,
ír, ír. Iszik, föláll,

visszaül és tovább ír.
Nem tudja, hogy állt az előbb.
Végre lát. Látja Tróját,
ott van, maga előtt

a hajóhad, a harci gépek,
a teljes akháj sereg:
Patroklosz, Hektór, Akhillesz,
a sátrak és szekerek,

kockák, serleg borok,
egy kettétört aranyérem,
20 106 ember,
két légy egy dárdanyélen.

Valamiért a várat
Schlossburgnak képzeli,
de tudja, jól van ez így,
a lényeg az emberi

Trójában, Bécsben, akárhol,
tértelen és időtlen –
nem számít tér, sem idő.
És ír, csak ír dühödten,

most Aeneasról ír,
nyakában az öreg
Ankhiszésszel. Csak ő
tudja, milyen beteg,

elesett. Az esőtől
csúszik nagyon a föld.
Vinné, kórházba vinné,
elesik. Próbálja föl-

emelni. Képtelen.
Liheg. Az a tekintet
örökre beleég.
Ráadják, mint egy inget. –

Most átveszi az ingét,
később nem érti, miért, de
nem törődik vele.
Sokat olvasott, de megérte:

térképeket, névmutatókat,
szakkönyveket – miért?
Alig pár versszakért, de
minden mindent megért,

mert minden a helyén van,
és minden kiderült.
Kész. Leteszi a tollat.
Halálosan kimerült.

Mennyi telt el azóta?
Évek, évezredek,
de legalábbis órák.
Megnézi. Negyed egy.